

gn. akt II K 857/15

WYROK ŁĄCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 stycznia 2016 roku

Sąd Rejonowy w Tczewie w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSR Rafał Gorgolewski

Protokolant: st. sekr. sąd. Magdalena Gelińska

w obecności Prokuratora Mariusza Mikuły

po rozpoznaniu w dniu: 25.01.2016 r.

sprawy: P. R. (1), syna M. i B. z domu P., urodzonego (...) w T.

skazanego podlegającymi wykonaniu wyrokami:

1. Sądu Rejonowego w Tczewie z dnia 23 stycznia 2013 r. w sprawie sygn. akt II K 1121/12, którym orzeczono karę łączną roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

2. Sądu Rejonowego w Tczewie z dnia 6 maja 2013 r. w sprawie sygn. akt II K 244/13, którym orzeczono kary roku pozbawienia wolności oraz grzywny w wymiarze 50 stawek dziennych w wysokości 10 złotych każda.

3. Sądu Rejonowego w Tczewie z dnia 1 kwietnia 2015 r. w sprawie sygn. akt II K 699/14 zmienionym wyrokiem Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 26 października 2015 r. w sprawie sygn. akt XIII Ka 605/15, którym orzeczono karę łączną 3 lat i 5 miesięcy pozbawienia wolności.

I. Na mocy art. 85 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 86 § 1 k.k. łączy kary pozbawienia wolności orzeczone w sprawach Sądu Rejonowego w Tczewie o sygn. akt II K 1121/12, II K 244/13 oraz II K 699/14 i orzeka karę łączną 4 /czterech/ lat i 3 /trzech/ miesięcy pozbawienia wolności;

II. Na podstawie art. 577 k.p.k. na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności zalicza skazanemu okres od dnia 19 listopada 2014 r. do dnia 25 stycznia 2016 r.;

III. Pozostałe rozstrzygnięcia zawarte w w/w wyrokach pozostawia do odrębnego wykonania;

IV. Na podstawie § 11 ust. 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie Zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. J. Z. z Kancelarii Adwokackiej w T. kwotę 295, 20 zł /dwieście dziewięćdziesiąt pięć złotych i dwadzieścia groszy/ tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skazanemu z urzędu, w tym 55, 20 zł /pięćdziesiąt pięć złotych i dwadzieścia groszy/ tytułem podatku od towarów i usług;

V. Na mocy art. 6 Ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych i art. 626 § 1 k.p.k. w zw. z art. 624 § 1 k.p.k. zwalnia skazanego w całości od obowiązku uiszczenia opłaty, a koszty procesu przejmuję na rachunek Skarbu Państwa.

Sygn. akt II K 857/15

UZASADNIENIE

Sąd ustalił, co następuje:

Wobec P. R. (1) wykonywane są aktualnie wyroki Sądu Rejonowego w Tczewie:

- z dnia 23 stycznia 2013 r. w sprawie sygn. akt II K 1121/12, którym orzeczono karę łączną roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności

- z dnia 6 maja 2013 r. w sprawie sygn. akt II K 244/13, którym orzeczono kary: roku pozbawienia wolności oraz grzywny w wymiarze 50 stawek dziennych

- z dnia 1 kwietnia 2015 r. w sprawie sygn. akt II K 699/14, zmienionego wyrokiem Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 26 października 2015 r. w sprawie sygn. akt XIII Ka 605/15, którym orzeczono karę łączną 3 lat i 5 miesięcy pozbawienia wolności.

Dowody:

- karta karna – k. 11

- odpisy wyroków – k. 12-13, 14, 18-29, 30

P. R. (1) odbywa karę pozbawienia wolności od dnia 20 listopada 2014 r., aktualnie w Zakładzie Karnym w G.. Zachowanie skazanego w jednostce penitencjarnej jest umiarkowane – wobec przełożonych zachowuje się regulaminowo, jednak nie zawsze właściwie funkcjonuje w grupie wychowawczej, przejawiał tendencje aroganckie i dominujące wobec innych osadzonych. Był 17 razy nagradzany, ale również został raz ukarany za używanie słów wulgarnych. Karę odbywa w systemie programowego oddziaływania, wziął udział w kursach profilaktyki uzależnień oraz z zakresu kultury fizycznej i sportu. Nie deklaruje przynależności do subkultury więziennej. Nie dokonywał samoagresji, nie odnotowano zachowań agresywnych wobec innych osadzonych lub przełożonych, nie stosowano wobec niego środków przymusu bezpośredniego. Nie pracuje – nie starał się o zatrudnienie, nie realizuje nałożonych przez Sąd obowiązków finansowych na rzecz pokrzywdzonych.

Dowód: opinia o skazanym – k. 38-39

Oдноśnie wymiaru kary:

Zgodnie z dyspozycją art. 85 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 86 § 1 k.k. Sąd mógł orzec karę łączną pozbawienia wolności w wymiarze od najwyższej z kar orzeczonych w/w wyrokami skazującymi, do ich sumy – tj. od 3 /trzech/ lat i 5 /pięciu/ miesięcy do 5 /pięciu/ lat i 11 /jedenastu/ miesięcy. Zgodnie z zaleceniem zawartym w art. 85a k.k., orzekając o wymiarze kary łącznej Sąd wziął pod uwagę przede wszystkim przede wszystkim cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do P. R. (1), a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Sąd wziął w pierwszej kolejności pod uwagę, iż jest to pierwszy pobyt P. R. (1) w jednostce penitencjarnej, a ponadto wyraził on wolę współdziałania z administracją Zakładu Karnego w G. w celu kształtowania jego społecznie pożądanых postaw i karę pozbawienia wolności odbywa w systemie programowego oddziaływania i jest często nagradzany – co pozwala przyjąć, iż dla jego resocjalizacji nie jest konieczny ponad pięcioletni okres pobytu w więzieniu i co przemawia za orzeczeniem kary zbliżonej do pełnej absorpcji. Z kolei względ na potrzebę kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa sprzeciwia się temu – P. R. popełnił bowiem już łącznie 20 przestępstw, nie naprawił szkód, do czego został zobowiązany, pomimo obiektywnej możliwości – nie starał się nawet bowiem o uzyskanie zatrudnienia w jednostce penitencjarnej. W tej sytuacji orzeczenie kary na zasadzie pełnej absorpcji byłoby nadmiernym premiowaniem skazanego, które pozostawałoby w sprzeczności ze społecznym odczuciem sprawiedliwości. Należy podkreślić, iż sądy nie działają w próżni, lecz realizują interesy społeczeństwa, które powierzyło im sprawowanie wymiaru sprawiedliwości i na którego oczekiwania nie mogą pozostawać głuche. P. R. (1) tymczasem popełniając przestępstwa pociągające za sobą szkodę majątkową zaciągnął wobec społeczeństwa

dług, którego nie spłacił w żaden sposób w drodze realizacji środków karnych – a tym samym musi to uczynić odbywając karę. Orzeczona kara łączna musi być sygnałem, że przestępstwo nie popłaca, zaś osoby popełniające wiele czynów zabronionych nie tylko nie unikną samej kary, ale przy tym poniosą karę nie symboliczną, lecz dotkliwą. Za tym, aby kara łączna przekroczyła istotnie dolną granicę, przemawia również ocena zachowania P. R., który jest osobą wysoce zdemoralizowaną (na wolności obracał się w środowisku o znamionach patologicznych), całkowicie zlekceważył dobrodziejstwo środków probacyjnych, a nawet sam fakt osadzenia w zakładzie karnym nie spowodował trwałej poprawy w zachowaniu skazanego (pomimo odbycia już ponad roku kary nadal potrafi zachowywać się nieodpowiednio wobec współosadzonych oraz łamać regulamin). Tym samym skazany okazał, iż pomimo pewnych pozytywnych symptomów, dla jego pełnej i trwałej resocjalizacji niezbędne jest niestety odbycie kary stosunkowo surowej.

Sąd doszedł do przekonania, iż wymiarzenie P. R. (1) łącznej kary 4 /czterech/ lat i 3 /trzech/ miesięcy pozbawienia wolności będzie uwzględniało wszystkie okoliczności, o których mowa powyżej. W ten sposób łączny okres odbywania przez niego kary pozbawienia wolności został skrócony o rok i 8 miesięcy, należy jednak w tym miejscu podkreślić, że kara łączna nie musi przynosić skazanemu korzyści, co jeszcze przed nowelizacją Kodeksu karnego zostało już utrwalone w linii orzeczniczej - zarówno sądów powszechnych (tak m. in. wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 17 grudnia 2009 r. w sprawie sygn. akt II AKa 230/09, KZS 2010/2/37, wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 27 listopada 2008 r. w sprawie sygn. akt II AKa 198/08, Prok. i Pr. - wkł. (...), wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 20 maja 2008 r. w sprawie sygn. akt II AKa 129/08, LEX nr 466456, wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 15 maja 2008 r. w sprawie sygn. akt II AKa 98/08, KZS 2008/12/47, wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 25 października 2007 r. w sprawie sygn. akt II AKa 301/07, POSAG 2008/1/158), jak i Sądu Najwyższego (postanowienie z dnia 23 stycznia 2007 r. w sprawie sygn. akt IV KK 459/06, LEX nr 310245), a czemu wyraźnie dał również wyraz ustawodawca, wprowadzając art. 85a, nakazujący miarkować karę łączną przede wszystkim w celu stosownej prewencji. Jednocześnie nie można uznać, aby kara w orzeczonej wysokości była zbyt łagodna i w ten sposób mogła oddziaływać demoralizująco - zarówno na pokrzywdzonych, jak i na innych sprawców przestępstw, utwierdzając ich w przekonaniu, że niezależnie od ilości popełnionych czynów Sąd ostatecznie i tak musi wydać korzystny dla nich wyrok łączny i umacniając w nich tym samym swoiste poczucie bezkarności. Orzekając karę łączną Sąd nie może zbyt promować postawy sprawcy, który popełnił już kilkadziesiąt czynów zabronionych – tymczasem skazany P. R. regularnie naruszał obowiązujący porządek prawny i przez okres niecałych 2 lat dopuścił się 20 występów. Należy podkreślić, iż w ocenie Sądu brak podstaw do uznania, że po odbyciu kary w niższej wysokości skazany ponownie nie wróci na drogę przestępstwa – jak bowiem już wskazano, nawet odbycie ponad roku kary pozbawienia wolności nie pociągnęło wyraźnej i trwałej poprawy w zachowaniu P. R.. W tej sytuacji, z uwagi na powolny przebieg resocjalizacji, koniecznym jest orzeczenie kary surowej – tylko taka bowiem kara jest w stanie skorygować zachowanie skazanego i zapobiec jego powrotowi do przestępstwa. Do czasu zakończenia resocjalizacji P. R. musi pozostać odizolowany od społeczeństwa, dla którego – z uwagi na barak zahamowań w sięganiu po cudze mienie - zaczął niestety stanowić realne zagrożenie.

Na podstawie art. 577 k.p.k. Sąd zaliczył P. R. (1) na poczet kary łącznej okres od 19 listopada 2014 r. do 25 stycznia 2016 r. – tj. od dnia rozpoczęcia wykonywania pierwszej z kar podlegających łączeniu do dnia wyrokowania.

Wynagrodzenie obrońcy z urzędu przyznano w stawce określonej rozporządzeniem Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie.

Sąd przejął koszty postępowania na rachunek Skarbu Państwa uznając, iż w sytuacji, gdy P. R. (1) skazany jest na długotrwałe pozbawienie wolności, w zakładzie karnym nie pracuje i nie dysponuje środkami finansowymi ani żadnym majątkiem, nie byłby on w stanie ponieść kosztów procesu, a próba wyegzekwowania należności byłaby bezskuteczna.